

Sygn. akt II Ka 337/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Doroty Klaszińskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017r.

sprawy **W. J.**

oskarżonego z art.178a§1k.k. i art.180ak.k. w zw. z art.11§2k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 4 listopada 2016r. sygn. akt II K 1378/15

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

I. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 337/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 1378/15, oskarżonego W. J. uznał za winnego tego, że w dniu 27 września 2015 r. około godz. 19.35 w K. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) znajdując się

w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 1,21 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 11 czerwca 2010 r. w sprawie o sygn. akt VII K 1190/10 oraz z dnia 18 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 740/12, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Nadto, na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżonego W. J. uznał za winnego tego, że w dniu 27 września 2015 r. około godz. 19.35 w K. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), nie mając do tego uprawnienia, tj. popełnienia wykroczenia

z art. 94 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w.

i wymierzył oskarżonemu karę grzywny w kwocie 500 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść W. J.. Na podstawie art. 438 pkt. 1 k.p.k. orzeczeniu zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 180a k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. oraz wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. podczas gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy podnieść, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych ani też przyjęcia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Ponieważ Sąd odwoławczy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do zarzutu podniesionego w apelacji.

We wniesionym środku odwoławczym skarżący wskazuje, że Sąd błędnie zachowanie oskarżonego polegające na prowadzeniu samochodu bez posiadania uprawnień (na skutek cofnięcia ich decyzją nr (...) przez Prezydenta Miasta Konina

z dnia 13 listopada 2012 r. – k. 23) zakwalifikował jako wypełniające znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., podczas gdy powinien jako wypełniające znamiona przestępstwa z art. 180a k.k. Z zarzutem tym nie sposób się jednak zgodzić.

Należy zauważyć, że decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wydaje właściwy organ w oparciu o art. 103 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r.

o kierujących pojazdami (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 627 ze zm.) bądź też w oparciu o art. 140 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U z 2017 r., poz. 128 ze zm.). Decyzja ta może być decyzją bez określenia czasowego jej obowiązywania, a może też wskazywać okres, na który konkretnej osobie cofnięto w/w uprawnienie. W ocenie Sądu, w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego przez sprawcę decyzja o cofnięciu musi pozostawać wykonalna. Tylko taką decyzję sprawca musi bowiem respektować. W przedmiotowej sprawie Prezydent Miasta Konina wydał decyzję okresową tj. uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi potwierdzone prawem jazdy kat. (...)cofnięto W. J. od dnia 26 września 2012 r. do dnia 26 września 2014 r. Skoro zatem W. J. do kontroli drogowej zatrzymano w dniu 27 września 2015 r., to uznać należy, iż decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami już nie obowiązywała, choć jej skutki wciąż były dla oskarżonego odczuwalne. W konsekwencji jej wydania, nie posiadał bowiem prawa jazdy.

Należy mieć także na uwadze, że pomiędzy dniem wydania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami (z określeniem czasu cofnięcia), wydaną tak jak w sprawie oskarżonego w oparciu o art. 103 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, a dniem wydania decyzji o przywróceniu tych uprawnień – art. 103 ust. 3 w/w ustawy, może upłynąć znaczny okres czasu. Może to być wynikiem trudności zainteresowanej osoby w spełnieniu wszystkich warunków formalnych wymaganych do uzyskania pozytywnej decyzji, ale może to być także skutkiem braku zainteresowania takiej osoby odzyskaniem uprawnień. Nie oznacza to jednak, że wobec takiej osoby wciąż skuteczna pozostaje decyzja o cofnięciu uprawnień. Żaden z przepisów ustawy o kierujących pojazdami nie uprawnia

do takiej wykładni art. 103 tej ustawy. W tej sytuacji uznać należy, że osoba taka jedynie nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Sąd odwoławczy ma także na względzie, że art. 180a k.k. został wprowadzony do porządku prawnego ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 541), obowiązującą od dnia 18 maja 2015 r. Tymczasem jak już wyżej zauważono, okres cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami wyznaczony wydaną wobec oskarżonego decyzją Prezydenta Miasta Konina upłynął w dniu 26 września 2014 r.

Przypomnieć także należy, że przestępstwo z art. 180a k.k. ma charakter umyślny i może być popełnione w zamiarze bezpośrednim oraz ewentualnym. Sprawca musi obejmować swoją świadomością również to, że wobec jego osoby zapadła decyzja o cofnięciu uprawnień i że jest ona prawomocna. W sytuacji jednak, gdy decyzja jest okresowa i upłynął już okres nią wyznaczony rodzi się wątpliwość jak powyższa decyzja jest odbierana i rozumiana przez sprawcę.

Z tych też powodów ustalenie Sądu Rejonowego, iż czyn oskarżonego nie wypełnia znamion czynu z art. 180a k.k. uznać należy za prawidłowe i znajdujące uzasadnienie w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Jednocześnie słusznie Sąd I instancji zachowanie W. J. zakwalifikował jako wykroczenie

z art. 94 § 1 k.w. Przepis ten stanowi: kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony poruszał po drodze publicznej – ul. (...) w K., prowadząc samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...), nie posiadając przy tym uprawnień – utracił je bowiem na skutek decyzji nr (...) przez Prezydenta Miasta Konina z dnia 13 listopada 2012 r. Ustalenia te nie były kwestionowane przez skarżącego, który stawiając zarzut naruszenia prawa materialnego zdaje się wskazywać, że odpowiedzialność za przestępstwo oskarżonego (art. 180a k.k.) wyprzedza odpowiedzialność za wykroczenie (art. 94 § 1 k.w.). Zarzut apelacyjny prokuratora okazał się jednak niezasadny z przyczyn opisanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) Sąd zasądził na rzecz adwokata M. K. kwotę 516,60 zł, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Agata Wilczewska